

K. Dž. Konoli

**Nesudeni
čovek mog
života**

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

C. J. Connolly

THE LOVE I COULD HAVE HAD

Copyright © C. J. Connolly

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mojim najboljim drugaricama – Šoni, Sari B., Libi, Beki,
Džo, Reč, Sari Džej i Nikla-Pikli. Koliko god blizu
ili daleko bile, nema univerzuma u kojem mi ne značite sve.*

Sadržaj

Prvo poglavlje: OLIVIJA	9
Drugo poglavlje: OLIVIJA	16
Treće poglavlje: OLIVIJA	24
Četvrto poglavlje: DŽEJK	31
Peto poglavlje: OLIVIJA.	42
Šesto poglavlje: OLIVIJA	48
Sedmo poglavlje: DŽEJK	54
Osmo poglavlje: OLIVIJA.	65
Deveto poglavlje: OLIVIJA	72
Deseto poglavlje: DŽEJK	84
Jedanaesto poglavlje: OLIVIJA	96
Dvanaesto poglavlje: OLIVIJA	104
Trinaesto poglavlje: DŽEJK.	114
Četrnaesto poglavlje: OLIVIJA	127
Petnaesto poglavlje: OLIVIJA	134
Šesnaesto poglavlje: DŽEJK.	142
Sedamnaesto poglavlje: OLIVIJA	152

Osamnaesto poglavlje: OLIVIJA	161
Devetnaesto poglavlje: DŽEJK	170
Dvadeseto poglavlje: OLIVIJA	178
Dvadeset prvo poglavlje: OLIVIJA.	185
Dvadeset drugo poglavlje: DŽEJK	200
Dvadeset treće poglavlje: OLIVIJA.	208
Dvadeset četvrto poglavlje: OLIVIJA	216
Dvadeset peto poglavlje: DŽEJK	225
Dvadeset šesto poglavlje: OLIVIJA.	233
Dvadeset sedmo poglavlje: OLIVIJA.	239
Dvadeset osmo poglavlje: DŽEJK	247
Dvadeset deveto poglavlje: OLIVIJA.	258
Trideseto poglavlje: DŽEJK.	264
Trideset prvo poglavlje: OLIVIJA	272
Trideset drugo poglavlje: DŽEJK.	280
Trideset treće poglavlje: OLIVIJA	284
 Autorkina napomena i izjave zahvalnosti	 289

Prvo poglavlje

OLIVIJA

27. maj

Prelazim prstom preko njegovih golih grudi, na trenutak se igrajući plavim dlačicama na sredini, vlažnim od znoja i blistavozlatnim na podnevnom suncu. Četvrtasti dijamant blista na mom prstu i kroz polusklopljene trepavice vidim kako baca majušne prizme svetlosti duginih boja. Naslanjam glavu ispod njegovog ramena, osluškajući kako mu se ritam srca usporava posle naprezanja od maločas. Iako još nije ni jun, koža mu je već potamnela od dva meseca surfovanja na obali Severne Karoline.

„Već si daleko preplanuliji od mene“, promrmljam u njegove grudi.

Džejk se tiho nasmeje a smeh mu odjekuje kroz grudi a potom i kroz moje. „Vreme je da se baciš na vodu. Ovog leta ću te konačno naučiti da surfuješ, važi? Obećao sam ti to pošto završimo s renoviranjem, a sada je s tim gotovo, pa...“

Dižem glavu da ga pogledam. Pepeljastoplava kosa mu poprima zlatastu boju. Otkad smo se pre devet meseci preselili u novi zajednički dom koji je zahtevao renoviranje, odlazio je

na obližnju plažu skoro svakog dana, osim po izrazito lošem vremenu.

„Šališ se? Sa ovolikim novim klijentima? I sa manje od tri meseca do venčanja? Dragi, možda sledećeg leta.“

Džejk iskrivi usta. „Stvarno, Liv? Mislio sam da je venčanje već pripremljeno. Sve je rezervisano...“

„Naravno, jeste.“ Ljubim mu glatko rame. „Ali posao je sve zahtevniji, pa ću raditi rano izjutra i do kasno uveče sve dok ne uzmem mesec dana slobodno za naš medeni mesec. Hoću da kažem, moći ćemo da provedemo koji vikend zajedno na plaži, ali ne mogu da zamislim da ću u skorije vreme učiti da surfujem. Žao mi je, ljubavi.“

On razočarano uzdahne, znajući da sam u pravu. Moj posao unutrašnjeg dizajnera u poslednjih nekoliko godina se zahuktao, zahvaljujući čemu smo imali dodatne prihode potrebne da kupimo sopstvenu kućicu i da je sami renoviramo. Pa, uglavnom sam *ja* to radila. A ako Džejk želi svoj posao iz snova i renoviranu kuću nekoliko minuta od najbolje plaže za surfovanje u Vilmingtonu, kao i venčanje kakvo smo oduvek želeli, moraće da podržava moje radno vreme. Džejk je možda advokat, ali pošto sam ga podsticala da počne da radi za neprofitnu organizaciju koja pomaže izbeglicama bez dokumenata, primanja su mu manja od polovine onih koja je imao u svojoj privatnoj praksi.

Džejk se osloni na laktove, bez ustručavanja ispruživši svoje nago telo na prostirci. Dolazimo na ovo tajno mesto još otkad nam je bilo jedanaest godina, još otkad je Džejkov pas Džini nestala sa puta, a mi krenuli za njom kroz otvor u žičanoj ogradi. Onaj trenutak oduševljenja kada smo otkrili ovaj stari kamenolom sa tirkiznim jezerom u kojem može da se pliva gotovo uopšte nije izbledeo u mojoj glavi za sedamnaest godina otkako dolazimo ovamo. Ovo mesto je prelepo.

Okrruženo je brezovim stablima i potpuno nepristupačno s puta, do njega ne vodi čak ni pešačka staza. Na mapama je

obeleženo kao napušteni kamenolom a ne jezero, i okruženo je ogradom. Zapravo, jedva da smo koji put ovde ikog sreli.

Strmi stenoviti obronci kamenoloma spuštaju se u mlečnoplavu vodu, do koje se dolazi niz stare staze kamenoloma ili – za najhrabrije – skakanjem iz zaleta sa najviše litice u dubinu. To sam uradila samo nekoliko puta, jer se uvek plašim da neću skočiti dovoljno daleko da izbegnem stene koje štrče u podnožju. Džejk, koji je krajnje neustrašiv i snalazi se kao riba u bilo kakvoj vodi, radi to svaki put s lakoćom.

Ovo je naše mesto. Tu smo odrasli. Sa četrnaest godina, prvi put smo se poljubili u jezeru. Izgubili smo nevinost jedno sa drugim upravo na ovom mestu, sa nežnih šesnaest i po godina (ja) i tek navršenih sedamnaest (on). Ovde smo se čak i verili. Pre tačno godinu dana.

Uspravila sam se i sela, osećajući blago komešanje u stomaku pri pomisli na naše predstojeće venčanje. Naravno, sve je rezervisano i isplanirano do poslednjeg detalja, ali nisam zato ništa manje nervozna. To je još nešto u vezi sa čim je Džejk potpuno neustrašiv, što ne znači nužno da sam i ja. Njegova sigurnost u mene. U nas. U naš predstojeći brak. Rekao mi je mnogo puta da sam ja žena njegovog života, i da nije važno što nikad nismo bili ni sa kim drugim.

On zna da sam ja Ona Prava.

„Zar nikad nisi pozeleo da malo švrljaš, kao tvoji drugovi?“, zapitkivala sam ga ranije stalno, kad je dolazio kući sa Prinstonana. A to pitanje se opet pojavilo posle naše veridbe. „Šta ako upoznaš nekog boljeg nakon što se venčamo?“

Privukao me je sebi i poljubio me u kosu. „To nije moguće. Nema nikog boljeg. Ti si najljupkija, najslada, najprivlačnija i najlepša od svih.“

Zašto onda *ja* osećam blagu nesigurnost?

Volim Džejka: u to nema nikakve sumnje. Nikad nisam upoznala nikog boljeg – ni pametnijeg, ni dobroćudnijeg, svakako ni zgodnijeg. Pa zašto onda razmišljam o tome šta još

drugo postoji? Ne toliko kad je reč o muškarcima – već više o životu uopšte.

Sve mi je poznato. Džejk i ja smo odrasli ovde u blizini, u malom seoskom naselju tik izvan Vilmingtona, i oboje smo živeli u gradu još od svojih ranih dvadesetih. Džejk je otišao na nekoliko godina na Prinston da studira pravo, ali ja sam studirala dizajn u gradu, ne želeći da se odvajam od roditelja i sestre. Nikad nisam živela dalje od osamdeset kilometara odavde.

Kad nas ljudi upoznaju i saznaju da se bavljamo od detinjstva, često nas pitaju koliko smo imali godina kad smo shvatili da se sviđamo jedno drugom. Istina je da se, zapravo, i ne sećam tačno. Džejk je oduvek izgledao, pa... kao Džejk. Oduvek. Nikad nije bilo nikakve novine, nikakvog... *uzbuđenja*, pretpostavljam. One opčinjenosti nepoznatim.

Osećam kako me koža bocka. Od strepnje ili, možda, od žarenja sunca na mojoj još uvek sasvim beloj koži. Verovatno i od jednog i od drugog.

Upravim se i sednem, te uzimam mleko za sunčanje i obilno njome mažem ruke i gole noge, pre nego što dodam bočicu Džejku. „Namaži mi leđa.“

On mi sklanja kestenjastu kosu i cedi mi hladan losion na ramena i leđa, utrljavajući ga jakim i čvrstim rukama.

„Hteo sam da ti kažem, tata je pristao da mi bude kum. Bio je tako sladak, baš se oduševio.“

„Aaah. Tvoj tata je kralj.“

„Je li tvoja sestra srećna što će biti glavna deveruša?“

„Da, Šarlot je ushićena. Već planira devojačko veče. A ja sam naručila haljine i cveće, tako da ona ne mora ništa da radi, sem na taj veliki dan.“

Džejk mi skloni pramen kose. „Verovatno bi želela da bude angažovanija. Stekao sam utisak da je pomalo nesređena, sada kad je opet sama.“

Klimnem glavom, sklanjajući kosu. „Veoma je razočarana što to nije uspeo. Očajnički je želela da postane majka, što je,

ne znam... Pomalo prerano, zar ne? Mislim, ona je šest godina mlađa od mene. Ima dvadeset dve. A znam da čak ni ja još nisam spremna da postanem majka.“

Džekove ruke se umire – i znam da sam ga pogodila u živac. To je naša jabuka razdora. On je više nego spreman da postane otac i nada se da ćemo dobiti dete pre nego što napunimo trideset, ali ja nisam tako sigurna. Želim da prvo putujem po svetu, i nisam ubeđena da će naš medeni mesec u Aziji zadovoljiti tu moju žudnju.

On odloži bočicu sa losionom. Očigledno se upinje da ostane miran, ali znam da neće reći ništa više o tome – ne danas. Ne sad kada slavimo našu godišnjicu, uz piknik i šampanjac. Nakon čega je usledilo kupanje, koje se potom pretvorilo u vrlo uzbudljivo i spektakularno vođenje ljubavi na litici. Za nekog ko već dvanaest godina vodi ljubav sa mnom, Džek nikad ne prestaje da me iznenađuje svojom veštinom. Svako ko bi danas slučajno naleteo na nas, imao bi šta da vidi, to je sigurno.

To je predivan život. Šta bi drugo jedna devojka mogla da poželi?

„Hoćeš li da pojedеш jagode?“, pita Džek.

„Ne, osećam neku mučninu u stomaku.“

Prebacujem noge na stranu, umalo zgnječivši bele ruže kojima me je Džek nešto ranije iznenadio. One su mi omiljeno cveće još od detinjstva, i Džek se uvek seti da mi ih kupi. On je tako divan. Tako pažljiv...

I možda pomalo neoriginalan? Bilo bi lepo da, ponekad, uradi i nešto drugačije.

Još uvek naga, pružam ruke prema suncu, protežući se. Moj verenički prsten baca blistave odsjaje po stenama.

Džek pogleda naviše ka meni, zaklanjajući oči. „Jesi li dobro?“

Trudim se da se nasmešim. „Da. Idem samo malo da protegnem noge. Duž litice. Da li bi ti mogao da spakuješ stvari? U tri imam poziv i treba mi paleta.“

Iznad nosa mu se pojavljuje sitna bora. On uvek zna kada sam potištena. „Naravno. Samo pazi na te klimave stene. Nikad neću zaboraviti kako sam morao da te spasavam kad si se okliznula preko one litice. To je bilo strašno.“

Podsmejljivo frknem. Tada sam imala dvanaest godina i jedva se i sećam tog događaja. Ali po onome što Džejk priča, skliznula sam sa najviše stene i jedva se držala na ivici, kada me je on povukao gore, spasavši me od pada na stene u podnožju i sigurne smrti. Ne sećam se tačno šta se desilo, ali sam sigurna da to nije bilo baš toliko dramatično. Džejk voli da bude junak.

„Biće sve u redu.“

Ostavljam Džejka da pakuje naše stvari dok gazim po stena-
ma, krećući se pravo prema visokoj steni na koju me je Džejk upozoravao.

Nije mi on gospodar.

U svakom slučaju, ovo je moj omiljeni deo litice. Odatle sam godinama posmatrala Džejka kako izvodi te svoje zastrašujuće skokove u dublji deo jezera. Uvek me je privlačila ta njegova strana. Neustrašivi pustolov. Čovek kojeg volim, onaj s kojim želim da krenem u avanture. A nešto manje momak koji želi da se smiri i dobije decu dok smo još uvek mladi.

Moram opet da razgovaram s njim o odlaganju planova kada je reč o deci, pa možda čak i o našim karijerama, koje bi mogle da sačekaju koju godinu. Ovo venčanje, naši stabilni poslovi i naš novi život u renoviranoj kući pomalo mi izazivaju nervozu. Možda bi godina ili dve putovanja po svetu to smirile.

Stižem do najviše tačke i nagnjem se, bosim stopalima se držeći na vrelom kamenu. Koliko bih daleko morala da skočim da bih izbegla stenje u podnožju? Koliko bih brzo morala da se zatrčim pre skoka? Uradila sam to sa šesnaest godina, nekoliko trenutaka pre nego što sam se prvi put predala Džejku. Ali to je bilo pre dvanaest godina. Sada više nisam tako neustrašiva.

Litica na kojoj stojim štrči napred, zaklanjajući mi pogled na jezero. Sklonim se do odvojene stene po strani, da bih bolje videla podnožje. Oštro kamenje mi bode stopala.

„Joj“, promrmljam, dižući nogu da vidim jesam li se rasrkrvarila. Dok prebacujem težinu na drugu nogu, stena ispod mene se pomera.

Vreme se usporava. Usporava se dovoljno da shvatim na gubim ravnotežu i da mi, dok vraćam dignutu nogu na stenu, tlo pod drugom nogom izmiče.

Usporava se dovoljno da razumem da ne mogu da povratim ravnotežu i da mi je jedina nada da padnem na liticu, umesto u provaliju.

Usporava se dovoljno da znam kako je prekasno da padnem na liticu. Svakako ću pasti preko ivice, gde nema ničeg osim vazduha, dok očajnički pokušavam da se dočepam ivice stene i da se spasem.

Usporava se dovoljno da shvatim kako je Džejk bio u pravu kad me je upozorio da pazim, i iznerviram se zbog toga.

Usporava se dovoljno da shvatim kako padam i da prepoznajem šta znači proživljavati poslednje trenutke. Bezmalobilo sam opčinjena ovim iskustvom. Tako neočekivanim.

Usporava se dovoljno da pomislim koliko volim Džejka, i svoju porodicu, i svoj prelepi život. Vidim Džejkove bistre plave oči, i odanost u njima.

I usporava se dovoljno da shvatim kako moje telo ne pada na tvrde stene kamenoloma, već da umesto toga tone u ledenu vodu. Za trenutak se nađem u dubini, u mraku. Tonem sve dublje i dublje. Mnogo dublje nego što sam očekivala.

Ali ne izranjam. Nastavljam da tonem. Mračnije, hladnije, huk vode i mehurića je sve glasniji, pritisak sve veći.

Možda sam ipak mrtva. Možda ovako izgleda smrt, a moje telo je smrskano na stenama iznad.

A onda, potpuna tama. Potpuna tišina.

Vreme se zaustavlja.

Drugo poglavlje

OLIVIJA

28. maj

Opet se uzdižem. Krećem se naviše. Probijam se kroz površinu prema svetlosti.

Ali ne nalazim se tamo gde sam mislila da jesam. Ležim u krevetu, pod zaslepljujućim svetlom. Odvraćam glavu od tog bleštavila.

Kroz široki prozor vidim gradski pejzaž, koji odmah prepoznajem kao grad Vilmington i Igl Ajlend, podeljene rekom Kejp Fir. Kad bih mogla bolje da pogledam, verovatno bih odavde videla zgradu u kojoj radi Džejk.

Aparat pored mene ujednačeno pišti, a pored mog kreveta stoji prazna narandžasta plastična stolica.

S moje druge strane navučena je zelena zavesa, i neko priča – dubok muški glas. Džejk? Ne, ovaj glas je još dublji od Džejkovog.

Zavesa se sklanja u stranu i pojavljuje se krupan bolničar u zelenoj uniformi. On me pogleda dižući obrve.

„Budni ste.“ Osmeh mu je širok i vedar naspram tamne kože. „Dobro došli.“ On sedne na stolicu pored kreveta. Na

bedžu mu piše *Markus Denil, bolničar pripravnik*. „Veoma ste zagonetni. Stigli ste ovamo juče bez bilo kakve identifikacije. I od tada spavate“, dodaje on. „Kako se zovete?“

Molim? To je baš čudno.

„Olivija Grejndžer“, odgovaram, mršteći se. „Možete me zvati Liv. Gde je Džejk?“

Bolničar diže obrve. „Džejk?“

„Moj verenik. Sigurno me je on doveo ovamo. Bili smo zajedno na jezeru u kamenolomu i... ne znam. Pretpostavljam da sam pala.“

Markus odmahne glavom. „Juče vas je u kamenolomu pronašao čovek koji je tuda pešačio, po imenu Kirk. Zapravo, do vas ga je doveo njegov pas, inače vas možda niko ne bi ni našao. Kirk čak nije ni znao da je to kamenolom. Niste bili odeveni, niti ste kod sebe imali bilo kakve isprave. Rekao je da nigde nikog nije bilo u blizini.“

„Ali – ne“, odmahnem glavom. „Bila sam sa svojim verenikom Džejkom Džonsonom. On je sigurno bio negde u blizini. Došli smo tamo na piknik. On je pakovao stvari kad sam pala.“ Bolničar me potapše po desnoj ruci. „Sve je u redu. Džejk vas je verovatno tražio kad ste pronađeni. Sada kada znamo ko ste, možemo da pozovemo vašeg verenika i da mu javimo da ste tu. Imate li njegov broj?“

Leva ruka mi se čini čudno prazna. Mahnem prstima. Na njoj nema mog vereničkog prstena. „Hm, da, njegov broj je u mom telefonu. Ne znam ga napamet. Imate li moj mobilni?“

Markus odmahne glavom. „Niste imali kod sebe ništa, čak ni odeću. Pretpostavljam da je vaš telefon još uvek u kamenolomu. Ili je kod vašeg verenika. Ali to je u redu. Pronaći ćemo ga. Gde on radi?“

„On je savetnik u Međunarodnoj organizaciji za podršku izbeglicama – radi u njihovoj kancelariji u centru grada. Trebalo je da se danas vrati na posao. Možete naći njihov broj na internetu...“

Naglo začutim.

Ovo nije u redu. Kažu da sam pala *juče* posle podne. Pa gde je onda Džejk? Da mu se nije nešto desilo?

„Ali ne bih rekla da bi Džejk otišao na posao ako misli da me nema i ne zna da sam ovde. Međutim, pretpostavljam da biste mogli svakako da ih pozovete i da im kažete šta se desilo.“ Sranje, i mama i tata će se pitati šta je sa mnom. „I ako biste mogli da se javite mojim roditeljima – Tili i Bartu Grejndžeru. Mamin mobilni je... oh, nalazi se na dobrotvornom veb-sajtu *Deset hiljada ruža* – ona često prikuplja sredstva za njih.“

Markus hvata beleške u malom bloku koji je uzeo iz gornjeg džepa i opet mi se smeši. „Odlično. Džejk Džonson iz Međunarodne organizacije za podršku izbeglicama, kažete? Dobro, zabeležio sam. Brzo ćemo vas povezati sa vašom porodicom. Poslaću doktorku Konor da vas pregleda, ali čini se da ste fizički sasvim dobro. Brzo se vraćam.“ On ustaje i nestaje iza zavese pored mog kreveta.

Ovo je *bizarno*.

Zašto Džejk nije bio na jezeru kada me je taj čovek pronašao? Zar nije video da sam pala? Da li me je tražio po šumi? Je li moguće da su se Džejk i taj čovek mimoišli? To ne zvuči logično.

Na vratima se pojavljuje lekarka – doktorka Konor, pretpostavljam. Ona me pregleda, pažljivo mi zagledajući ruke, noge i trup ispod moje bolničke košulje, a onda se zagleda u mene, dižući obrvu.

„Šta se dešava?“, pitam.

„Pali ste sa litice u kamenolomu?“

Klimnem glavom.

„To je baš čudno. Nemate nijednu ogrebotinu ni modricu, osim na tabanima.“

„Neverovatno je da nisam pala na stene u podnožju.“ Još uvek ne mogu da poverujem u to. „Okliznula sam se. Uobičajeno treba skočiti iz zaleta da ih preskočite. Moj verenik voli da me plaši radeći upravo to“, dodajem.

Doktorica mi upućuje saosećajni poluosmeh. Isti onakav osmeh koji bih ja uputila detetu koje mi priča o svom izmišljenom drugu. Nakostrešim se. Džejk je stvaran.

Doktorica Konor se okrene. „Nadam se da ćemo, kada stigne vaša rodbina, moći da saznamo nešto više o tome šta se desilo. Kada oni dođu i potvrde vaš identitet i podatke o vašem osiguranju, možete kući.“

„Hvala, doktoriko.“

Izlazeći, ona se mimoilazi sa bolničarem Markusom. Oni se zgladaju, a Markus blago odmahne glavom.

Šta *to* znači?

Markus sedne pored mene. Između obrva mu se pojavila duboka bora.

„Dobro. Dakle, pozvao sam Međunarodnu organizaciju za podršku izbeglicama da se raspitam za broj vašeg verenika, i izgleda da je došlo do nekakvog nesporazuma. Oni kažu da ne znaju ništa o tome da je bilo ko po imenu Džejk Džonson, niti Džejkob Džonson, ikada radio tamo. Tako da nisam uspeo da ga pronađem.“

Prezrivo frknem. „Pa, on svakako radi tamo. Često odlazim kod njega u kancelariju. Prošle nedelje smo išli na njihov izlet za Dan sećanja*. Sigurno vam se javio neki novi recepcioner koji ne poznaje sve zaposlene.“

Markus duboko udahne. „Prebacili su me na izvršnog direktora Dejvida Akermana. On mi je rekao da nikad nije čuo za Džejka Džonsona... Ni za Oliviju Grejndžer.“

Molim?

Odmahujem glavom. „I Džejk i ja odlično poznajemo Dejvida. Oni rade zajedno već tri godine.“

„Evo šta me brine, Liv“, govori on blago. „Pronašao sam broj vaše mame na dobrotvornom sajtu kao što ste rekli, i

* *Memorial Day* (prvobitno nazivan *Decoration Day*) – američki praznik sećanja na poginule američke vojnike, koji se slavi poslednjeg ponedeljka u maju i nezvanično označava početak leta u Americi. (Prim. prev.)

pozvao sam je. Objasnio sam joj da se njena kćerka Liv Grejndžer nalazi ovde u Okružnoj bolnici Nju Hanovera i... pa. Ona je, takoreći, vrisnula i slomila se. Potom sam razgovarao sa gospodinom Grejndžerom, a on me je pitao ko sam ja i šta se dešava. Kad sam pokušao da mu objasnim da je njegova kćerka ovde, nepovređena, i da neko treba da dođe po nju, počeo je da viče na mene, razne stvari koje nisam razumeo.“

U dnu grla osećam gorčinu žuči. Pokušavam da se uspravim i da sednem, ali mi je telo slabo od umora. Markus vidi da se upinjem i diže mi uzglavlje kreveta.

„Šta je tata rekao?“, uspevam da izgovorim.

„Govorio je nešto poput: 'Kakva je to prevara?', i: 'Kako se usuđujete da iskorištavate našu bol' – takve stvari. Rekao mi je da lažem. Ponavljao sam da ste ih vi tražili.“ Markus me hvata za ruku sa saosećajnim izrazom lica. „Rekao je: 'To nije moguće. Naša kćerka Olivija je umrla pre šesnaest godina, kad joj je bilo dvanaest.' Potom je spustio slušalicu. I tako sam proverio matične podatke u gradskom registru i – pa, pronašao sam Oliviju Grejndžer koja je umrla sredinom dvehiljaditih, sa dvanaest godina.“

Naglo udahnem i progutam knedlu. Zavalivši se na naslon, pokušavam to da shvatim.

„To je sigurno neka druga Olivija Grejndžer. Očigledno.“

Krajičkom oka vidim kako Markus odmahuje glavom. „Postoji samo jedna koja je rođena devedesetih, kao kćerka Barta i Tili Grejndžer. Imate li braće ili sestara?“

„Imam sestru Šarlot. Ona ima dvadeset dve godine. Upravnica je *Zarine* radnje u gradu. Možete pozvati nju.“

„Mogu da pokušam kasnije, ali mislim da za sada moramo da razjasnimo šta se dešava“, odgovara on. „Pitao sam vas za sestru samo da bih proverio mislimo li na istu porodicu. I da, postoji sestra po imenu Šarlot. Ona je ostala jedinica otkad joj je sestra Liv umrla sa dvanaest godina.“

U glavi mi se toliko vrti da sam gotovo sasvim obnevidela. Odvraćam glavu i zagrcnem se kao da ću povratiti, a iz usta mi

curi gorka tečnost. U stomaku nemam ništa osim kiseline. Markus mi brzo pritrčava sa druge strane i podmeće mi metalnu posudu ispod brade. Čuči pored mog kreveta i drži me za ruku.

„Slušajte, ne znam šta se ovde dešava. Ne mislim da lažete, ali očigledno ne možete biti osoba koja je umrla pre šesnaest godina. Nemate nikakvih dokumenata koji mogu da potkrepe vašu priču, a ljudi koje nazivate svojim roditeljima tvrde da ste umrli, što potvrđuju i gradski matični podaci. Moram da vas pitam: da li se stvarno zovete Olivija Grejndžer?“

„Da!“ Niz obraz mi klizne suza. „Ne lažem, kunem vam se. Zašto bih lagala o tome ko sam?“

„Dešava se. Prevaranti, lopovi, kradljivci identiteta. Mada bi to bila zaista uvrnuta prevara, da se pravite da ste neko ko je umro u detinjstvu i da obavestite porodicu da ste uzeli taj identitet...“

„Nisam prevarantkinja.“ Suze mi sve jače teku. „Kunem vam se da sam ja Liv Grejndžer. Imam dvadeset osam godina. *Bliska* sam sa svojom porodicom – večeram sa svojim roditeljima i sestrom u njihovom domu u Lendfolu svake nedelje. Obično sa svojim verenikom Džejkom. Imamo kuću u blizini Bredli Krika – kupili smo je prošle godine nakon što smo se verili, i renovirali smo je. Treba da se venčamo dvadesetog avgusta. Ja... imam svoju firmu za unutrašnju dekoraciju *Living inkorporejted*, a Džejk radi u Organizaciji za podršku izbeglicama. Juče smo bili zajedno na kamenolomu. On sigurno mnogo brine zbog...“ Ne mogu više da govorim jer se gušim u jecajima.

Markus mi dodaje maramicu. Izduvam nos dok me on posmatra.

„Dobro“, kaže on konačno. „Pronaći ću vašeg Džejka Džonsona i videću šta on ima da kaže. Takođe ću pozvati Šarlot Grejndžer iz *Zare*, možda će ona moći nešto da nam razjasni. Prodavnica u centru grada?“

Klimnem glavom, brišući sline iz nosa. „Hvala vam.“

On mi se ljubazno nasmeši i ustane. „Vratiću se. Budite tu.“

Glava mi bolno damara, a misli mi se tako grozničavo roje da ne mogu da ih pohvatam. Ništa od ovoga nema smisla.

Zašto bi, dođavola, mama i tata tvrdili da sam umrla u detinjstvu? Jesu li poludeli? Nikad nisam čak slomila ni nogu, a kamoli doživela neku tešku nesreću ili ozbiljnu bolest. Zašto bi Džejkov šef tvrdio da nas ne poznaje? Zašto Džejk nije sada ovde, sa mnom u bolnici, ili ne zove sve bolnice redom da me pronade? Kuda je otišao kada sam ja pala?

Kad se Markus vrati, već sam bezmalo obeznanjena, vrtlog besmislenih informacija pretvara se u košmarnu izmaglicu.

„Liv?“

Otvaram oči, i ne shvatajući da sam žmurila. Trgnem se. Markus sedi na narandžastoj stolici i drži me za ruku, smrknutog lica.

„Pozvao sam vašu sestru u prodavnici. Kao što sam i očekivao, reagovala je isto kao i vaš otac. Najpre me je optužila da sam prevarant, a onda mi je, kad sam joj detaljnije objasnio o čemu je reč, kazala da ste sigurno neka prevarantkinja ili kradljivica identiteta, pošto je njena sestra Livi umrla kad je Šarlot bilo šest godina. Ali sam uspeo od nje da dobijem broj mobilnog telefona Džejka Džonsona. Šarlot ga zaista poznaje, mada kaže da on nije vaš verenik.“

Ponovo mi se otme jecaj, pomešan sa prigušenim krikom.

Markus nastavlja: „Šarlot kaže da ga poznaje preko zajedničkih prijatelja, i da on radi u jednoj privatnoj advokatskoj kancelariji u gradu. Pozvao sam Džejka i objasnio mu šta ste mi ispričali. On je bio podjednako zbunjen kao i svi ostali i rekao mi da vas je zaista poznavao dok ste bili deca, da ste bili najbolji drugovi tokom čitavog detinjstva dok vi sa dvanaest godina niste umrli. Siguran je da ne možete biti to što tvrdite da jeste, jer je bio prisutan kada ste poginuli. I kazao je kako mu je žao što ne može da mi pomogne da vas identifikujemo. To je bilo sve – posle toga je prekinuo vezu.“

Markusove poslednje reči čujem kao kroz maglu ili duboko pod vodom. Nejasno, mutno, zvuci su izobličeni.

Ponovo tonem, padam. Nazad u dubinu. Nazad u tamu jezera, okružuje me voda. Osećam kako me hladne ruke utešno obavijaju.

Vraćam se na mesto gde je vreme stalo.

Treće poglavlje

OLIVIJA

29. maj

Telo mi se trese. Tačnije rečeno, nešto mi trese telo. Neko me drmusa držeći me za rame. Istrgnem se iz ruke tog neznanca i sednem u krevetu, odjednom budna. Dva muškarca stoje pored mog kreveta.

Jedan od njih progovara: „Izvinite, gospođo. Moramo da razgovaramo s vama.“

Sklanjam masnu kosu s lica. Nisam je oprala danima. Uspe-
la sam kasno sinoć da ustanem, da odlepim sa kože zaštitne
jastučice koji me povezuju sa aparatom pored mog kreveta i
oteturam se do zajedničkog kupatila u hodniku. Izgledala sam
grozno – posivela u licu, iscrpljena, bez šminke, mlitave i beži-
votne kose. Potpuno sam svesna kako jadno sigurno izgledam
tim ljudima posle još jedne noći nemirnog sna.

Oni su policajci, obojica mladi momci. Onaj koji me je
prodrmusao približno je mojih godina, možda koju godinu
stariji. Vrlo kratko podšišane tamne kose, preplanule kože,
zgodan. Pomalo zdepast, verovatno nije viši od mojih metar i
sedamdeset pet. Nije visok kao Džejk. Drugi momak je mnogo

mlađi, mršav, lica prekrivenog aknama. U rukama drži notes i olovku.

„Ja sam detektiv Adam Benks, a ovo je moj pomoćnik Gari Felps“, kaže stariji policajac, koji stoji pored mene. „Moramo da porazgovaramo s vama da bismo razjasnili vaš identitet. Da li se sada osećate dovoljno dobro da razgovarate s nama, gospođo?“

Uspravim se, nameštajući jastuk iza leđa. „Da, pretpostavljam. Molim vas, zovite me Olivija, ili Liv.“

Detektiv Benks izgleda sumnjičavo. „Hvala, gospođo“, odgovara on, ne obraćajući pažnju na moj zahtev. „Ovde smo po pritužbi Barta Grejndžera, koji kaže da je od ovdašnjeg bolničara primio poziv i da vi tvrdite da ste njegova preminula kćerka Olivija. Proverili smo to sa bolničarem jutros. On nam je potvrdio vašu priču i rekao nam da nemate nikakvih dokumenata koji bi mogli potkrepiti vaše tvrdnje. Je li to tačno?“

„Da. Tačno je da tvrdim da sam Olivija Grejndžer, i takođe je tačno da *jesam* Olivija Grejndžer. Takođe i to da nemam nikakvih dokumenata koji to dokazuju – ovde sam stigla bez ičega. Pretpostavljam da je moja torba još uvek u kamenolomu pored jezera.“ Slegnem ramenima. „Ali nije tačno da je Olivija Grejndžer umrla. Jer to sam ja, ja sam Bartova i Tilina ćerka i, kao što vidite, sasvim sam živa. Stvarno nemam pojma zašto oni tvrde da sam umrla kao dete – očigledno nisam. Nikad nisam duže odsustvovala od kuće, nikad nisam odlazila odatle, nikad nisam živela nigde osim u Vilmingtonu. Nije logično da tako nešto kažu. Ni da Džejk kaže da me nije video otkad smo bili deca. Mi živimo zajedno – vereni smo. To je suludo...“ Ne mogu da nastavim. Ne želim opet da se rasplačem pred ovim policajcima.

„U redu, gospođo. Razumem da ste uznemireni.“ Detektiv govori tiho i blago. „Evo u čemu je problem. Jutros smo otišli do jezera kod kamenoloma – koje je, uzgred, privatan posed. Tamo nije bilo ni traga od bilo čijih stvari. Čovek za kojeg tvrdite da je vaš verenik Džejk Džonson ne poseduje vašu torbu ni

vaša dokumenta – razgovarali smo i sa njim. On nam je ispričao o nesrećnom slučaju koji se desio na istom tom jezeru kod kamenoloma kada mu je bilo dvanaest godina, i kada je mlada Liv Grejndžer pala sa litice i poginula. On je jedini bio tamo sa njom. Proverili smo njegovu priču, i ona se slaže sa policijskim i matičnim podacima u gradskoj kancelariji. Olivija Grejndžer je poginula na tom jezeru pre šesnaest godina. Sahranjena je na vilmingtonskom groblju, u blizini nekadašnjeg porodičnog doma Grejndžerovih.

Pa recite mi, gospođo.“ On se nagine ka meni. „Zašto se predstavljate kao Olivija Grejndžer? Ko ste vi zapravo?“

Niz obraz mi protiv moje volje klizne suza. Otirem je naldanicom.

„*Ja jesam Olivija Grejndžer.* Ne mogu da objasnim ponašanje mojih roditelja, ni Džejkovo. *Ja* znam ko sam. Ne lažem. Zašto bih lagala? Nije reč o tome da bih mogla da imam neke koristi od toga. Ljudi koji krađu identitete rade to u tajnosti, ne govoreći nikome ništa. Zašto bi iko javno tvrdio da je mrtva dvanaestogodišnjakinja?“

Detektiv Benks odmahuje glavom dok njegov mladi pomoćnik grozničavo zapisuje beleške u notes, dižući obrvu.

„Nemam pojma, gospođo. Ali vi to tvrdite. Doktor nam je rekao da bi to mogao da bude... nekakav poremećaj ličnosti. Neurološko stanje izazvano padom. Osim što nemate očiglednih povreda glave. Rekli su mi da ćete uskoro biti podvrgnuti pregledima. Dobro, onda sledeće pitanje – gde stanujete? Pod pretpostavkom da ste, hm, pogrešili kad je reč o tome ko ste, ako bismo mogli da vas odvedemo kući, mogli bismo u vašoj kući da proverimo vaša dokumenta i korespondenciju koja bi nam nešto detaljnije razjasnila.“

„Živim sa Džejkom Džonsonom. U kući koju smo zajedno kupili prošle godine – Bredli roud 878, u blizini zaliva. Ali ako Džejk kaže da ne živi sa mnom...“ Odmahujem glavom, trudeći se da se ne snuždim.

Je li moguće da je doktorica u pravu? Da sam stvarno neko drugi? Da stanujem negde drugde?

Ne.

Ja sam Liv Grejndžer.

Sećam se čitavog svog života. Svog divnog, blagoslovenog života.

Detektiv Benks iskrivi usta. „Da, gospodin Džonson živi u stanu koji gleda na okean na plaži u Rajtsvilu. Rekao je da je tamo već tri godine. Možemo da obiđemo tu adresu u Bredli roudi radi još jedne provere. Ali biću iskren, gospođo. Mislim da tamo stanuje neko drugi.“ On okleva. „Rekli ste bolničkom osoblju da ste samostalna preduzetnica, ali ne postoje nikakvi registrovani podaci o firmi za unutrašnji dizajn *Living inkorporated*, a ne možemo da je nađemo ni na internetu. Da li je to tačan naziv?“

Ojađeno klimnem glavom. Ne mogu da ga pogledam u oči. „Moj veb-sajt je www.livinginc.com.“

Detektiv Benks klimne glavom pripravniku, koji ukuca nešto u ajfon. Mlađi policajac se mršti, gledajući u detektiva Benksa i blago odmahujući glavom, i pokaže mu ekran svog telefona.

„Naziv tog domena dostupan je za prodaju“, kaže mi detektiv Benks. „Dobro, a koji je broj vašeg mobilnog? Možda možemo pokušati da ga pozovemo.“

„Naravno. 910-555-3554.“

Policajac Felps opet nešto otkuca na svom telefonu i prinese ga uvu. „Halo... ovde je policajac Gari Felps iz vilmingtonske policije. Smem li da vas pitam čiji je ovo broj? Pokušavamo da identifikujemo žrtvu nezgode... Ne, gospodine, sve je u redu. Mogu li da zabeležim vaše ime?... I koliko dugo koristite ovaj broj?... Hvala, gospodine. To je sve što mi je potrebno. Hvala vam na izdvojenom vremenu. Želim vam prijatan dan.“ On prekine vezu. „Ovaj broj pripada Fredu Krokeru, i ima ga bar sedam godina.“

Naglo izdahnem. „Sigurno ste okrenuli 555-3554?“

Felps pogleda u svoj telefon. „Da, gospodo.“

Nakostrešim se. „Stvarno bih vam bila zahvalna kad biste prestali da me zovete 'gospodo'. Osećam se kao da imam sto godina. Možete li, molim vas, da me zovete, Liv, iako ne verujete da sam to ja?“

Detektiv Benks ne obraća pažnju na mene. „Možete li da se setite još nekoga ko bi mogao da vas identifikuje? Još nekog načina da proverimo ko ste?“

„Mogu pokušati da se javim svojim prijateljima, ali ako Džejk i moji roditelji ne znaju ko sam... A osim toga ne znam njihove brojeve – treba mi moj telefon.“ Ugrizem se za usnu. „Oh, a šta kažete na društvene mreže? Imam profil sa imenom Liv Grejndžer na *Fejsbuku* i *Instagramu*. A *Living inkorporejted* ima i svoju stranicu na *Fejsbuku*.“

„To smo već proverili“, odgovara Detektiv Benks. „Postoje neke Liv i Olivije Grejndžer na društvenim mrežama, ali nijedna ne živi u ovom kraju i nema nijedne koja liči na vas. Vi ste lako prepoznatljivi, u vizuelnom smislu.“

Šta to znači?

On primećuje da se mrštim, ali mirno nastavlja, „Vi očigledno niste Liv Grejndžer, ali bih takođe rekao da vi iskreno verujete u svoju priču. Ne lažete namerno. Nadam se da će nam psihološka procena reći nešto više o tome. Možda ćemo morati da zaključimo da... patite od amnezije, i da održimo konferenciju za štampu sa vašom fotografijom. Mogli bismo reći da se ne sećate ko ste i zamoliti ljude da se jave ako vas prepoznaju.“ On na trenutak začuti, očigledno razmišljajući. „Možemo takođe da objavimo vašu fotografiju na društvenim mrežama, pošto će mnogi vaši stvarni prijatelji biti na tim platformama. Međutim, nećemo moći da kažemo kako vi mislite da ste Liv Grejndžer. Mnogi ljudi će se setiti te tragedije i optužiti vas da lažete, ili da ste prevarantkinja.“

„Kao moji roditelji.“

„Da, gospodin Grejndžer tako misli. Ali gospođa Grejndžer... pa, ona nam je kazala da bi to moglo da bude čudo. Koliko sam shvatio, posle smrti svoje kćerke postala je veoma religiozna.“

Religiozna? *Mama?*

„Čoveče. Pa dobro. Eto, možda bi mi ona poverovala. Ako bih samo mogla da se vidim s njom? Mislim, izgledam upravo kao njena kćerka, samo odrasla. Ona bi me prepoznala, čak i ako misli da me godinama nije videla. Imam isti ožiljak na obrvi, otkad sam pala na stočić kod Džejka kad nam je bilo deset godina. Ooh“ – uzbuđeno se pridignem – „DNK! Mogli bismo da uradimo test, zar ne? Mogli bismo na taj način otkriti ko sam – da dokažemo da sam u srodstvu sa Grejndžerovima.“

Detektiv Benks polako klimne glavom. „Mogli bismo da pitamo da li bi Grejndžerovi bili spremni da urade DNK test. Čak i ako ne bi, mogli bismo da testiramo vas, da vidimo odgovaraju li vaši podaci nekome koga imamo u sistemu. I otisci prstiju, takođe. Kad smo već kod toga, mogli bismo da uzmemo i otiske zuba, i da ih uporedimo sa podacima u zubarskim kartonima.“ On klimne glavom svom mlađem kolegi, koji opet nešto zabeleži u svoj notes.

„Ali problem je šta da radimo sa vama u međuvremenu. Nemate kuda da odete. Proverićemo adresu koju ste nam dali, ali ne nadam se da je to vaš dom. A tu je i pitanje plaćanja bolničkog računa.“

„Oh, sranje.“ Protrljam oči nadlanicama. „Koristim Džejkovo osiguranje. Još otkad radim kao samostalni preduzetnik.“

„Pa, sada ga ne koristite, pošto vas on ne poznaje. Čeka vas popriličan račun koji, pretpostavljam, nemate načina da platite. Pošto ne znate ko ste ni gde stanujete, ne možemo da uđemo u trag vašim računima ni kreditnim karticama.“ On uzdiše dok mlađi policajac nastavlja da beleži nešto u svom notesu.

„Ne možemo vas pustiti odavde dok ne saznamo ko ste. Nemate novca, krov nad glavom ni prihode. Ne biste mogli ni da

nađete posao. Pod imenom koje navodite nemate ni socijalno osiguranje.“ Pogled njegovih smeđih očiju sretne se sa mojim. „Ovako ili onako, moraćemo da saznamo ko ste vi zapravo.“

Ja sam Liv Grejndžer.

Ali, sranje, on je u pravu. U ovoj košmarnoj verziji mog sveta, ja ne postojim. Nemam novca. Nemam socijalno osiguranje. Nemam dom. Ni posao. Nemam porodicu ni prijatelje. Nemam dokumenta ni telefon. Čak ni odeću. Ako se moji roditelji i Džejk ne osveste, izvan ove bolnice, postaću beskućnik. I to gola-golcata.

Ali postoji nešto u šta sam potpuno sigurna.

Ja sam Liv Grejndžer.

Četvrto poglavlje

DŽEJK

27. maj

Džejk se zavalio na prostirku, iznuren i blažen. Iznad njega se videlo samo plavetnilo, nekoliko pramičaka avionskih tragova i tamni obrisi šume na periferiji njegovog vidnog polja. Liv mu je blago kružila prstom po oznojenim grudima, opasno se krećući ka genitalijama, kojima je bio potreban mali odmor posle skorašnjeg naprezanja. Dođavola, ona je stvarno neverovatna. Možda bi mogli malo da se odmore, a zatim da pređu na drugu rundu. Mada, zar nije rekla nešto o tome da ima nekakav konferencijski poziv? U poslednje vreme je stalno zauzeta, s obzirom na to da joj posao sa tom konsultantskom dizajnerskom firmom tako dobro ide.

Blistavo sunce obasja dijamant na njenom prstu i prizma svetlosti na trenutak zaslepi Džejka. Sklopivši oči, blago se nasmušio, iako mu se jedna stena kroz prostirku zarivala u leđa. Mogao bi zauvek ovako da leži sa Liv.

Međutim, ona je bila pomalo nervozna. Bilo je to nešto više od preokupiranosti vremenom i poslovnim pozivom. Uspravila se, sela i dodala mu bocu losiona za sunčanje da joj namaže

leđa, a on je u tome prepoznao njen pokušaj da promeni temu. Dovoljno ju je dobro poznao da zna kako je napeta zbog venčanja. Naravno, ona ga voli i želi da se uda za njega – to ga nimalo nije brinulo. Ali s obzirom na to da su njih dvoje uvek bili samo jedno sa drugim – što je, za Džejka, bio najbolji mogući scenario – činilo se da Liv strahuje od toga da je nešto propustila. Ili možda od toga da je on propustio da bude i sa nekom drugom ženom, i da bi to za njega kasnije moglo predstavljati iskušenje. Što se nikad neće dogoditi. Ali činilo se da mu ona ne veruje kada joj je to govorio.

Međutim, biće sve u redu. On treba samo da joj da malo prostora, i da možda na izvesno vreme prestane da je pritiska sa pričom o deci. Da, njoj je dvadeset osam godina i nemaju beskrajno mnogo vremena pred sobom ako žele da ih imaju troje, što je on, svakako, želeo. Ali imao je još nekoliko godina pre nego što počnu sa tim, u smislu biološkog sata. Možda bi trebalo da on počne da razmišlja o tome kako da uzme odsustvo sa posla da bi mogli zajedno da putuju po svetu, godinu dana ili tako nešto, i da porazgovara sa njom o tome pre venčanja. To bi umirilo njenu nervozu. To bi joj se svidelo.

Džejk je namazao Livina ramena mlekom za sunčanje. Ona je ustala i pred njim protegla svoje nago telo ka nebu, kao da prstima dodiruje tragove aviona. Kestenjasta kosa i glatka koža su joj se presijavale pod bleštavim suncem, a mladeži na rukama i leđima davali su joj osobenost i toplinu. Zadnjica joj se savršeno izvijala do dugih i zategnutih nogu zahvaljujući kojima bi mogla savršeno da surfuje, kad bi samo htela to da pokuša.

Gospode, stvarno je božanstvena. Džejk ni sam nije znao kako je uopšte uspeo da tu plemenitu, bistru, velikodušnu ženu koja izgleda poput filmske zvezde zadrži samo za sebe za čitav život. Jedno je bilo sigurno, nije nameravao da to pokvari. Pružiće joj sve što joj je potrebno. Na kraju krajeva, i ona je njemu oduvek pružala sve što mu je potrebno.

Liv se okrenula, smešeći mu se, mada je taj osmeh značio „daj mi koji minut“.

„Jesi li dobro?“

„Da“, odgovori ona, mada ga nije pogledala u oči. „Idem samo malo da protegnem noge. Duž litice. Da li bi ti mogao da spakuješ stvari? U tri imam poziv i treba mi paleta.“

Šteta. Druga runda definitivno otpada.

„Naravno.“ Džejk se namršti. „Samo pazi na te klimave stene. Nikad neću zaboraviti kako sam morao da te spasavam kad si se okliznula preko one litice. To je bilo strašno.“

Utroba mu se prevrnula na samu pomisao o tome. Imali su tek dvanaest godina, i on ju je umalo izgubio. Pretvarao se da to nije bilo baš toliko jezivo, ali zapravo je to bio daleko najužasniji trenutak njegovog života, a od tada je prošao dosta gadnih situacija, zapadajući u jake struje i bujice.

Život bez Liv? Nezamislivo.

Posmatrao ju je kako se udaljava, a onda počeo da pakuje hartije u koje su im bili zamotani sendviči, napola praznu kutiju sa jagodama i bocu od šampanjca i plastične čaše, ostavljajući po strani buket belih ruža. One su joj bile omiljeno cveće. Pa zašto joj je onda nekakva senka prešla preko lica kad joj ih je nešto ranije poklonio? Naravno, nasmešila se i poljubila ga, izdašno zahvaljujući, ali on je znao da nešto nije u redu, da nije uradio ono što je trebalo. Ipak, nije želeo da je zapitkuje o tome. Ne danas. Danas su slavili. Možda će joj sledeći put kupiti neko sasvim drugačije cveće i videti da li će joj se to više dopasti. Možda se sve to zbog čega je naizgled brinula ticalo te jednosti. Možda je samo trebalo da on nešto malo promeni.

Ipak, seks na otvorenom na vrhu litice iznad kamenoloma bio je *zaista* uzbudljiv. On se tiho nasmeja, okrenuvši se da pogleda u svoju prelepu, nagu verenicu na visokoj steni na litici.

Međutim, nije je video. Hodala je po tom grebenu pre samo nekoliko trenutaka.